

Arrest

nr. 233 063 van 24 februari 2020
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 18 november 2019 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, geboren te S. D. in 1988.

Op 26 oktober 2018 legden verzoekster en dhr. R. V. D. een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van burgerlijke stand te Z.

Op 7 november 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als partner van dhr. R. V. D. van Belgische nationaliteit.

Op 6 mei 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Op 15 mei 2019 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van dhr. R. V. D.

Op 14 november 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.05.2019 werd ingediend door:

Naam: S. H.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum: [...]1988

Geboorteplaats: S. D.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

b) met elkaar komen samenleven; (...).

Artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of bij zich voegen.

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijk samenwonende van de Belgische onderdaan van D., R. J. J. (RR. [...]).

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer wettelijk samenwonend zijn. Op 07.11.2019 werd de wettelijke samenwoning ééenzijdig stopgezet te Z.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet langer wettelijk samenwonend is met de referentiepersoon.

Zij verwijst naar artikel 40ter §2 1° van de wet van 15.12.1980 en leidt hieruit af dat verzoekster zich bij de referentiepersoon dient te voegen of te vergezellen.

Dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog steeds bij de referentiepersoon woonde. Dat de bestreden beslissing ook nog steeds het gezamenlijk adres van verzoekster en haar partner vermeldde.

Dat er derhalve nog steeds sprake was van een gezinscel.

Dat niet ingezien kan worden hoe de beëindiging van de wettelijke samenwoning maakt dat gedaagde kan oordelen dat er geen sprake meer is van een samenwoning.

Dat de bestreden beslissing zulks niet vermeldt.

Dat niet anders kan worden besloten dan dat art. 40bis werd geschonden.

Dat ook de materiële motiveringsplicht werd geschonden gezien de motivering klaarblijkelijk niet afdoende is minstens niet pertinent is.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: [...].”

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing motiveert dat ze niet langer wettelijk samenwonend is en verwijst naar artikel 40ter §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De beslissing verwijst onder meer naar de verplichting voor verzoekster de Belgische referentiepersoon te vervoegen. Verzoekster voert aan dat ze op het ogenblik van de beslissing nog woonachtig was bij de referentiepersoon en de beslissing zelf ook nog het gezamenlijk adres vermeldt van verzoekster en haar partner. Er was volgens verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing nog een gezinscel. Verzoekster vervolgt dat uit de beëindiging van de wettelijke samenwoning, niet kan afgeleid worden dat er geen sprake meer is van feitelijke samenwoning. Hieruit blijkt volgens verzoekster een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, nu de motivering niet pertinent is.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde terecht verwijst naar artikel 40ter §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde citeert daarbij terecht uit artikel 40bis dat *“als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.* (eigen onderlijnen)“

Verder betwist verzoekster ook niet het motief dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer wettelijk samenwonend zijn en dat die wettelijke samenwoning op 7 november 2019 eenzijdig werd stopgezet.

De gemachtigde kan dan ook volledig terecht motiveren dat verzoekster dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoet, nu deze bepaling in §2, eerste lid, 1° uitdrukkelijk verwijst naar de familieleden bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De vereiste van een wettelijk geregistreerd partnerschap is immers een basisvoorwaarde of *conditio sine qua non* vooraleer gezinshereniging op grond van artikel 40ter §2, 1° lid, 1° iuncto artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Het feit dat daarnaast de gemachtigde louter nog uit artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ook heeft geciteerd *“b) met elkaar komen samenleven”* doet geen enkele afbreuk aan het feit dat de gemachtigde uit de vaststelling dat er niet langer sprake is van een wettelijke samenwoning en dat deze eenzijdig werd stopgezet heeft afgeleid dat verzoekster dan ook niet aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging voldoet. Het betoog van verzoekster dat ze eigenlijk op het ogenblik van de bestreden beslissing nog louter feitelijk samenwonend was en de beslissing nog een gezamenlijk adres vermeldde, doet hier geen afbreuk aan. De motivering is wel degelijk pertinent.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES